

Arrest

nr. 321 351 van 7 februari 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HENRION
Chaussée de la Croix 8
1340 OTTIGNIES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 januari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat V. HENRION verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent geboren in Peshawar in Pakistan in een Afghaanse familie. Toen u acht of negen jaar oud was, verhuisde uw hele stam terug naar Afghanistan, waarna u en uw familie in het dorp Gambiri, district Khewa (Kuz Kunar) van de provincie Nangarhar gingen wonen. Nog voordat jullie terug naar Afghanistan verhuisden, was uw oudere broer M. N. (...) al naar Afghanistan gegaan om er met de Amerikanen te werken. Hij was logistiek manager, betaalde de salarissen uit en was verantwoordelijk voor enkele projecten. Hij werkte op verschillende locaties in Afghanistan en verbleef steeds op zijn werkplaats. Toen uw broer in Shindand werkte, begonnen de taliban hem op te bellen en te zeggen dat hij moest stoppen met zijn job. Indien hij dat niet deed, zouden ze u meenemen. Uw broer werd ook tweemaal aangevallen in Shindand: eenmaal vier jaar voor uw vertrek nadat hij geld was gaan ophalen van de bank en ook eens twee jaar voor uw vertrek waarbij de auto voor hem over een mijn reed en ontplofte. Na deze incidenten keerde hij steeds

terug naar zijn werkplek omdat het daar veilig was. Een jaar nadat uw familie teruggekeerd was naar Afghanistan, zo'n vier jaar voor uw persoonlijk onderhoud van 6 oktober 2022, begonnen de taliban ook naar uw vader te bellen en hem hetzelfde te zeggen. Zowel uw broer als vader werden regelmatig opgebeld door de taliban. U was er driemaal bij toen uw vader opgebeld werd door de taliban, waarna hij uw broer opbelde om erover te spreken. Voor het overige zei uw vader hier niets over, omdat hij de anderen niet ongerust wou maken. Tien dagen voor het Suikerfeest in het jaar van uw vertrek kwamen de taliban naar uw vader en vroegen hem waar u en M. N. (...) waren. Uw broer moest zich bij hen komen aanmelden en indien hij dat niet deed, zouden ze u meenemen. Aangezien u en uw broer niet thuis waren, gaven ze ook een brief aan uw vader. Uw vader zei hierna tegen u dat u het huis niet meer uit mocht gaan en vertelde u ook over alle andere keren dat hij opgebeld werd door de taliban. Uw broer kwam terug naar huis om het Suikerfeest te vieren. Op de derde dag ging hij naar de bazaar om een inkopen te doen. Onderweg probeerden twee talibanleden hem tegen te houden. Hij weigerde te stoppen en reed door, waarna de taliban het vuur openden. Hierna verliet u Afghanistan samen met M. N. (...) op de derde dag van het Suikerfeest van 1399 (Afghaanse kalender, stemt overeen met 25 mei 2020 in de Gregoriaanse kalender). Bij het oversteken van een rivier tussen Servië en Kroatië raakte u van uw broer gescheiden. U reisde samen met de smokkelaar door naar België. U kwam aan op 22 juni 2021 en diende dezelfde dag nog een verzoek om internationale bescherming in. Sinds uw vertrek komen de taliban nog een tot twee keer per maand naar uw huis en vragen ze waar u en uw broer gebleven zijn. Van uw broer heeft u geen enkel nieuws meer.

Bij een eventuele terugkeer vreest u gedood te worden door de taliban. Uw advocaat wees ook nog op de algemene precaire veiligheidssituatie en humanitaire situatie in de provincie Nangarhar en op het risico dat u loopt bij terugkeer omdat u al een tijd weg bent uit Afghanistan en als verwesterd beschouwd zou worden.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: uw originele taskera; de originele taskera van uw broer M. N. (...); verschillende certificaten en attesten van het werk van M. N. (...); foto's van u en M. N. (...) samen; foto's van M. N. (...) in zijn arbeidsomgeving waarbij hij herhaaldelijk te zien is met personen van buitenlandse origine in legeruniform; een heel aantal Belgische medische documenten in verband met de onderzoeken die u onderging naar aanleiding van uw aandoening waarbij u een tekort heeft aan witte bloedcellen; en een mail van uw advocate d.d. 8 oktober 2022 met informatie over de Afghaanse naamgeving om aan te tonen dat het volstrekt normaal is dat uw broers familienaam niet op documenten genoteerd staat.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk heeft gemaakt. Er kan immers geen enkel geloof gehecht worden aan uw problemen met de taliban.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er ernstige twijfels bestaan over de door u opgegeven identiteit en de daaraan verbonden leeftijd. U had immers bij uw inschrijving op 22 juni 2021 verklaard geboren te zijn op (...) augustus 2005. Omdat er twijfels waren over uw verklaarde leeftijd, werd door de Dienst Voogdij een leeftijdsonderzoek uitgevoerd waaruit bleek dat u op datum van 15 juli 2021 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, waarbij 22,5 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar een goede schatting was (zie leeftijdsbepaling dienst Voogdij in uw administratief dossier). Om deze reden wordt u niet beschouwd als een niet-begeleide minderjarige vreemdeling. Er kan vastgesteld worden dat u zich zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) als op het CGVS onterecht als minderjarige voordeed en dit ook ten stelligste bleef volhouden (CGVS, p. 3). Geconfronteerd hiermee verklaart u dat uw familie deze leeftijd tegen u gezegd zou hebben (CGVS, p. 3), maar het valt ernstig te betwijfelen dat uw familie zich op dergelijke flagrante wijze zou vergissen over uw leeftijd. Het heeft er bijgevolg alle schijn van weg dat u de Belgische asielinstanties doelbewust probeert te misleiden door u gevoelig jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent, en dat u hiervoor ook een taskera voorlegde die niet correct uw leeftijd vermeldt, in weerwil van de medewerkingsplicht. Uw bereidwilligheid om een mogelijks vals document voor te leggen en om een dergelijke onwaarheid vol te houden in weerwil van medisch bewijs ondergraaft uw algemene geloofwaardigheid danig.

Gezien aan de echtheid van uw eigen taskera geen enkel geloof meer gehecht kan worden, kan er ook niet van uit gegaan worden dat de taskera op naam van M. N. (...) een authentiek exemplaar betreft. Overigens weet u nauwelijks iets te zeggen over het werk dat uw broer gedurende meerdere jaren zou hebben gedaan. Behalve dat hij er een examen voor moest doen, weet u niet hoe hij aan een job bij de Amerikanen geraakt is. U weet wel in welke provincies hij werkte, maar bent niet in staat te zeggen wanneer hij in welke provincie werkte. Hij ging volgens u mee met de ingenieurs om aan projecten te werken, maar heeft geen enkel idee wat voor soort projecten dit waren. Hoewel u weet dat M. N. (...) met de Amerikanen werkte, bent u niet in staat te zeggen of dit met het leger was of met private bedrijven (CGVS, p. 9-10). Dit is een nogal

opmerkelijke uitspraak daar u wel foto's neerlegt waarop te zien is dat hij bij mensen van buitenlandse origine staat die legeruniformen aanhebben en hij volgens de door u neergelegde certificaten op verschillende militaire basissen actief was. Geconfronteerd met het feit dat u nauwelijks iets weet over zijn job, zei u dat als hij hier niet eens over sprak met uw vader, hoe u dat dan zou moeten doen. Het was pas op het einde dat hij hierover sprak met u. U weet dat hij logistiek manager was en salarissen uitbetaalde (CGVS, p. 20). Gezien de job van uw broer dermate centraal staat in de redenen waarom u Afghanistan moest verlaten en hij deze job jarenlang uitvoerde en gezien jullie meerdere maanden samen zouden hebben gereisd na uw vlucht uit Afghanistan, kan en mag er redelijkerwijze verwacht worden dat u, iemand die een verzoek om internationale bescherming indient, meer in detail op de hoogte bent van de kernelementen die ertoe leidden dat u uw land diende te ontvluchten of waarom u niet meer terug kan. Voorts kan uw uitleg over hoe u van uw broer gescheiden raakte en u geen contact met hem kon opnemen niet overtuigen. U verklaart dat u door de smokkelaar gedwongen werd om verder te reizen naar België nadat uw broer niet aangekomen was aan de overkant van de rivier (CGVS, p. 5). U had echter geen enkele maatregel of afspraak gemaakt met hem over wat u moest doen indien jullie van elkaar gescheiden zouden raken (CGVS, p. 5), een stelling die maar weinig kan overtuigen gezien de vele gevaren en moeilijkheden van dergelijke reisroutes. Wat nog het meest frappant is, is dat u wel in staat was om via andere jongens naar uw broers facebook te proberen te bellen eenmaal u overgestoken was, maar dat u, nog voor u in België aankwam, niet naar uw ouders belde, die nochtans de hele tijd van uw reis met uw broer in contact gestaan hadden, om op die manier uw broer te bereiken (CGVS, p. 5-6). Gelet op alle voorgaande informatie dient besloten te worden dat, ofschoon blijkt dat u de persoon met wie u samen op de foto's staat wel degelijk kent, er geen enkel geloof aan gehecht kan worden dat deze persoon uw broer is noch dat hij samen met u het land ontvlucht is.

Vervolgens kan er geen enkel geloof gehecht worden aan het feit dat u omwille van M. N. (...) het land moest ontvluchten. Uit een van de certificaten die u neerlegde blijkt immers hoogstens dat deze persoon maar tot 31 januari 2014 tewerkgesteld was voor de Amerikanen. Alle andere certificaten die u neerlegde dateren ook van voor deze datum. U beweerde nochtans dat hij tot aan jullie vertrek uit Afghanistan voor de Amerikanen tewerkgesteld was (CGVS, p. 10). Na confrontatie verklaarde u dat hij van het een naar het ander project ging en hierna misschien iets anders begon en dat u mogelijks extra certificaten had liggen dewelke u ging trachten op te vragen en op te sturen om aan te tonen dat hij wel degelijk tot aan jullie vertrek deze job uitvoerende (CGVS, p. 20). Tot op heden heeft u evenwel geen dergelijke bijkomende bewijsstukken overgemaakt aan het CGVS en ook geen reden meegedeeld waarom u dit niet heeft gedaan. Bovendien is het allerm minst geloofwaardig dat, indien uw vader en broer al jarenlang op de hoogte waren dat de taliban u zouden meenemen indien uw broer zich niet kwam aanmelden, ze hierover niets aan u zouden zeggen en dat uw vader pas na het ontvangen van een dreigbrief zou besluiten dat u het huis niet meer uit mocht (CGVS, p. 15-16 en 18). Na confrontatie hiermee verklaarde u dat ze u dergelijk nieuws niet wilden meedelen omdat u nog jong was en ziek was en u toch niet ver van het huis ging (CGVS, p. 19). Dat uw vader en broer u niets zeiden of geen maatregelen namen om al eerder uw veiligheid voorop te stellen enkel en alleen omdat u ziek en jong was en niet ver van huis ging, tart elke realiteitszin, zeker daar de taliban luidens uw verklaringen al enkele maanden voor uw vlucht vrij in het dorp rondliepen, ook overdag (CGVS, p. 12). Ook aan de aanslagen op M. N. (...) kan geen geloof gehecht worden. Over de twee eerste aanslagen rept u op de DVZ alvast met geen woord. Bovendien houdt het geen steek dat hij, indien hij werkelijk al eerder gevisieerd zou zijn door de taliban bij twee aanslagen en indien de taliban werkelijk tien dagen voor het Suikerfeest bij uw vader naar uw broer zouden zijn komen vragen, toch naar huis zou komen om het Suikerfeest te vieren (CGVS, p. 14). Deze bevinding noopt des te meer daar u van uw vader, nadat de taliban aan de deur waren geweest, zelfs het huis niet meer mocht verlaten, en uw vader blijkbaar al voor de komst aan de deur van de taliban op de hoogte was van de tweede aanval op het leven van uw broer (CGVS, p. 14, 17). Evenmin is het aannemelijk dat M. N. (...) het risico zou lopen om inkopen te gaan doen in de bazaar slechts enkele dagen nadat de taliban naar jullie huis gekomen waren en een dreigbrief afgegeven hadden. Uw vader ging anders altijd zelf naar de bazaar en het was net uw broer die gevisieerd werd door de taliban (CGVS, p. 18-19). Bovendien liepen de taliban, zoals reeds gesteld, sinds enkele maanden vrij rond in jullie dorp (CGVS, p. 12). Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging door de taliban geenszins aannemelijk heeft gemaakt. Er kan immers geen enkel geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat u in de problemen raakte met de taliban.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw taskera, die van M. N. (...), de werkcificaten en de foto's kwamen hierboven reeds aan bod. De Belgische medische documenten hebben geen enkele betrekking op uw asielrelaas en beogen enkel aan te tonen dat er onderzoeken gevoerd zijn om de onderliggende redenen van uw medische toestand te achterhalen. Bovendien kon uw medische toestand uw persoonlijk onderhoud op geen enkele manier beïnvloeden (CGVS, p. 8). De mail van uw advocaat met uitleg over de naamgeving in Afghanistan bevat informatie die hierboven nergens door het CGVS wordt betwist.

Inzake de verwijzing van uw advocaat naar de precaire veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar door de toegenomen clashes tussen de taliban en Daesh (CGVS, p. 21) merkt het CGVS het volgende op.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied

louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's

allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst. De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou

lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat bovendien na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. U verwijst naar uw rechtstreekse vluchtaanleiding als reden voor uw vrees bij terugkeer naar Afghanistan (CGVS, p. 14 e.v.), maar hieraan kan geen geloof gehecht worden (cf. supra). Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Voor wat betreft de preciaire humanitaire situatie in uw land van herkomst, zoals aangehaald door uw advocaat (CGVS, p. 21), wijst het CGVS op het volgende.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsvername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsvername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsvername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer

beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in

concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan (zie supra voor de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas) dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijven u, alsook uw advocaat, die aan het einde van uw onderhoud op het CGVS kort refereerde aan uw langdurig verblijf in het Westen (CGVS, p. 21), echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van “het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen”.

Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt zij de Nansen-nota “Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek” d.d. oktober 2021 (bijlage 3), de “UNHCR Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan” d.d. februari 2022 (bijlage 4), het rapport “Afghanistan: Juridische analyse beslissingen CGVS” d.d. 25 april 2022 van Vluchtelingenwerk Vlaanderen (bijlage 16), de Nansen-nota “Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afghaanse dossiers” d.d. 23 juni 2022 (bijlage 17), verschillende internationale rapporten en internetartikelen inzake de algemene humanitaire, mensenrechten- en veiligheidssituatie in Afghanistan (bijlagen 5-15 en 18) en een “Bulgaars identiteitsbewijs” (bijlage 19).

2.2. Op 20 maart 2023 legt verzoekende partij per aanvullende nota een foto van haar Pakistaanse vaccinatiekaart neer (zie rechtsplegingsdossier, stuk 4).

2.3. Op 22 november 2024 legt verwerende partij een aanvullende nota neer met een actualisatie van de landeninformatie (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.4. Op 22 november 2024 legt verzoekende partij een aanvullende nota (zie rechtsplegingsdossier, stuk 9) neer waarin zij erop wijst dat haar Pakistaanse vaccinatiekaart de door haar verklaarde geboortedatum bevestigt. Als bijlage bij haar aanvullende nota voegt zij opnieuw een foto van haar Pakistaanse vaccinatiekaart (bijlage 1). Daarnaast benadrukt zij nog haar inspanningen om zich in België te integreren, ter staving waarvan zij een aantal loonfiches en een referentiebrief van haar voormalige werkgever als bijlage bij haar aanvullende nota voegt (bijlagen 2 en 3). Ten slotte geeft zij in haar aanvullende nota nog een overzicht van (gewelds)incidenten in de provincie Nangarhar in het afgelopen jaar.

2.5. Ter terechtzitting legt verzoekende partij per aanvullende nota opleidingsattesten (bijlage 1), een attest inzake haar vrijwilligerswerk (bijlage 2), loonfiches (bijlage 3), een attest van haar voormalige werkgever in België (bijlage 4), medische documenten (bijlage 5) en uittreksels van het EUAA-rapport “Afghanistan. Country Focus” van november 2024 (bijlage 6) neer.

2.6.1. De Raad stelt vast dat verzoekende partij louter melding maakt van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie zonder ook maar de minste verwijzing naar de bestreden beslissing of aanduiding hoe deze het voormelde artikel zou hebben geschonden. Vaste rechtspraak bij de Raad van

State stelt echter dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Gezien verzoekende partij zich zelfs niet de moeite getroost ook maar één concrete aanwijzing te geven van hoe de bestreden beslissing voormeld artikel zou hebben geschonden, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.6.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.6.3. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekende partij de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in haar hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

2.6.4. Wat betreft voorts de kritiek van verzoekende partij op de door verwerende partij gehanteerde informatie inzake Afghanistan, die zij gebrekkig en onvoldoende betrouwbaar acht, stelt de Raad evenwel vast dat zowel verzoekende partij als verwerende partij een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren, die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen. In tegenstelling met wat verzoekende partij doorheen haar kritiek in het voorliggende verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, is de Raad dan ook van oordeel dat er te dezen en op heden wel degelijk voldoende actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorligt, die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in haar land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent haar voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.6.5. De Raad wijst er vervolgens op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.6.6. Verzoekende partij verklaart Afghanistan te hebben verlaten wegens problemen met de taliban omwille van het werk van haar broer M. N. bij de Amerikanen (notities CGVS, p. 14).

2.6.7. In navolging van de commissaris-generaal, oordeelt de Raad evenwel dat verzoekende partij de door haar voorgehouden identiteit, leeftijd en verwantschap met M. N. geenszins aannemelijk maakt en dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan haar bewering dat zij omwille van het werk van M. N. Afghanistan diende te ontvluchten.

De Raad treedt verwerende partij vooreerst bij in haar motivering dat de algemene geloofwaardigheid van verzoekende partij reeds danig ondermijnd wordt door haar bedrieglijke verklaringen over haar leeftijd. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande immers dienstig op het volgende gewezen: *“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er ernstige twijfels bestaan over de door u opgegeven identiteit en de daaraan verbonden leeftijd. U had immers bij uw inschrijving op 22 juni 2021 verklaard geboren te zijn op (...) augustus 2005. Omdat er twijfels waren over uw verklaarde leeftijd, werd door de Dienst Voogdij een leeftijdsonderzoek uitgevoerd waaruit bleek dat u op datum van 15 juli 2021 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, waarbij 22,5 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar een goede schatting was (zie leeftijdsbepaling dienst Voogdij in uw administratief dossier). Om deze reden wordt u niet beschouwd als een niet-begeleide minderjarige vreemdeling. Er kan vastgesteld worden dat u zich zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) als op het CGVS onterecht als minderjarige voordeed en dit ook ten stelligste bleef volhouden (CGVS, p. 3). Geconfronteerd hiermee verklaart u dat uw familie deze leeftijd tegen u gezegd zou hebben (CGVS, p. 3), maar het valt ernstig te betwijfelen dat uw familie zich op dergelijke flagrante wijze zou vergissen over uw leeftijd. Het heeft er bijgevolg alle schijn van weg dat u de Belgische asielinstanties doelbewust probeert te misleiden door u gevoelig jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent, en dat u hiervoor ook een taskera voorlegde die niet correct uw leeftijd vermeldt, in weerwil van de medewerkingsplicht. Uw bereidwilligheid om een mogelijks vals document voor te leggen en om een dergelijke onwaarheid vol te houden in weerwil van medisch bewijs ondergraaft uw algemene geloofwaardigheid danig.”*

In haar verzoekschrift stelt verzoekende partij de betrouwbaarheid van dergelijke leeftijdsonderzoeken in vraag, doch de Raad duidt erop dat de beslissing van de dienst Voogdij inzake de leeftijdsbepaling van verzoekende partij thans niet kan worden betwist bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. Verzoekende partij had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd zij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de dienst Voogdij (administratief dossier, stuk 7, map DVZ, *“Beslissing van de dienst Voogdij”*). Verzoekende partij toont niet aan dat het resultaat werd betwist via de voorziene beroepsprocedure bij de Raad van State. Voor de Raad staat de beslissing van de dienst Voogdij dan ook vast.

Het gegeven dat in deze beslissing wordt gesteld dat uit leeftijdsonderzoek blijkt dat verzoekende partij op datum van 15 juli 2021 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, waarbij 22,5 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar een goede schatting is, toont wel degelijk aan dat het uitgesloten is dat verzoekende partij bij het indienen van haar verzoek om internationale bescherming, op 22 juni 2021, 15 jaar (bijna 16 jaar) zou zijn geweest, wat zij nochtans verklaarde gezien zij opgaf geboren te zijn in augustus 2005 (administratief dossier, stuk 7, map DVZ, bijlage 26). Uit het leeftijdsonderzoek blijkt dat verzoekende partij minstens vier jaar ouder is dan zij aangaf, wat een significante discrepantie is. Er kan dan ook besloten worden dat verzoekende partij wel degelijk de Belgische instanties bewust heeft trachten te misleiden over haar leeftijd en zich hierbij onterecht als minderjarige voordeed, hetgeen haar algemene geloofwaardigheid ernstig ondermijnt.

Verzoekende partij voert nog aan dat zij ook in Bulgarije een leeftijdstest onderging en dat aldaar haar leeftijd werd vastgesteld op 15,5 jaar oud, doch waar dit moet blijken uit het door haar als bijlage bij haar verzoekschrift gevoegde *“Bulgaars identiteitsbewijs”* (bijlage 19 van het verzoekschrift) wijst de Raad er evenwel op dat desbetreffend stuk niet gesteld is in de taal van de rechtspleging en niet vergezeld is van een vertaling. Met toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 neemt de Raad bij gebreke aan een vertaling naar de taal van de rechtspleging toe dit document niet in overweging. Haar bewering dat zij blijkens een leeftijdsonderzoek ondergaan in Bulgarije 15,5 jaar oud was, is dan ook een blote bewering.

Daarnaast werpt verzoekende partij omtrent deze vaststelling inzake haar leeftijd nog op dat zij *“niet bezig (was) met het concept “tijd” zoals we dat hier in België wel zijn”, dat zij “zijn geboortjaar ook (moest) omrekenen van de Afghaanse naar de Gregoriaanse kalender”* en dat *“(a)l deze elementen (...) ervoor (zorgen) dat een vergissing gauw gebeurd is”,* doch de Raad acht het niet ernstig dat verzoekende partij thans tracht voor te houden dat er sprake is van een loutere vergissing, nu zij immers ook na confrontatie met de resultaten van het leeftijdsonderzoek bleef vasthouden aan haar jongere leeftijd alsook een taskara neerlegde die niet correct haar leeftijd vermeldt. Overigens houdt zij elders in haar verzoekschrift wederom vol dat zij wel degelijk jonger is en intussen ongeveer achttien jaar oud is, hetgeen evenwel niet

geloofwaardig is in het licht van de resultaten van het leeftijdsonderzoek. Het is dan ook duidelijk dat verzoekende partij zich doelbewust jonger tracht voor te doen dan zij in werkelijkheid is en dat van een loutere vergissing geenszins sprake is.

Waar zij de door haar voorgehouden leeftijd alsnog tracht aan te tonen door te verwijzen naar haar Pakistaanse vaccinatiekaart, waarop de door haar verklaarde geboortedatum vermeld staat, oordeelt de Raad evenwel dat aan dit stuk geen enkele bewijswaarde kan worden gehecht nu het slechts een gemakkelijk te manipuleren foto van een document betreft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het serienummer niet werd ingevuld op het document alsook dat de handtekening en stempel van de arts die het attest opstelde ontbreekt, terwijl in het document nochtans een plaats wordt voorbehouden voor deze gegevens. Deze onregelmatigheden ondergraven verder de bewijswaarde van dit stuk, waardoor dit stuk geenszins de door verzoekende partij beweerde leeftijd kan staven.

Verder maakt verzoekende partij evenmin aannemelijk dat M. N. daadwerkelijk haar broer is en dat zij samen met hem het land ontvlucht is. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent immers terecht het volgende gemotiveerd: *“Gezien aan de echtheid van uw eigen taskera geen enkel geloof meer gehecht kan worden, kan er ook niet van uit gegaan worden dat de taskera op naam van M. N. (...) een authentiek exemplaar betreft. Overigens weet u nauwelijks iets te zeggen over het werk dat uw broer gedurende meerdere jaren zou hebben gedaan. Behalve dat hij er een examen voor moest doen, weet u niet hoe hij aan een job bij de Amerikanen geraakt is. U weet wel in welke provincies hij werkte, maar bent niet in staat te zeggen wanneer hij in welke provincie werkte. Hij ging volgens u mee met de ingenieurs om aan projecten te werken, maar heeft geen enkel idee wat voor soort projecten dit waren. Hoewel u weet dat M. N. (...) met de Amerikanen werkte, bent u niet in staat te zeggen of dit met het leger was of met private bedrijven (CGVS, p. 9-10). Dit is een nogal opmerkelijke uitspraak daar u wel foto's neerlegt waarop te zien is dat hij bij mensen van buitenlandse origine staat die legeruniformen aanhebben en hij volgens de door u neergelegde certificaten op verschillende militaire basissen actief was. Geconfronteerd met het feit dat u nauwelijks iets weet over zijn job, zei u dat als hij hier niet eens over sprak met uw vader, hoe u dat dan zou moeten doen. Het was pas op het einde dat hij hierover sprak met u. U weet dat hij logistiek manager was en salarissen uitbetaalde (CGVS, p. 20). Gezien de job van uw broer dermate centraal staat in de redenen waarom u Afghanistan moest verlaten en hij deze job jarenlang uitvoerde en gezien jullie meerdere maanden samen zouden hebben gereisd na uw vlucht uit Afghanistan, kan en mag er redelijkerwijze verwacht worden dat u, iemand die een verzoek om internationale bescherming indient, meer in detail op de hoogte bent van de kernelementen die ertoe leidden dat u uw land diende te ontvluchten of waarom u niet meer terug kan. Voorts kan uw uitleg over hoe u van uw broer gescheiden raakte en u geen contact met hem kon opnemen niet overtuigen. U verklaart dat u door de smokkelaar gedwongen werd om verder te reizen naar België nadat uw broer niet aangekomen was aan de overkant van de rivier (CGVS, p. 5). U had echter geen enkele maatregel of afspraak gemaakt met hem over wat u moest doen indien jullie van elkaar gescheiden zouden raken (CGVS, p. 5), een stelling die maar weinig kan overtuigen gezien de vele gevaren en moeilijkheden van dergelijke reisroutes. Wat nog het meest frappant is, is dat u wel in staat was om via andere jongens naar uw broers facebook te proberen te bellen eenmaal u overgestoken was, maar dat u, nog voor u in België aankwam, niet naar uw ouders belde, die nochtans de hele tijd van uw reis met uw broer in contact gestaan hadden, om op die manier uw broer te bereiken (CGVS, p. 5-6). Gelet op alle voorgaande informatie dient besloten te worden dat, ofschoon blijkt dat u de persoon met wie u samen op de foto's staat wel degelijk kent, er geen enkel geloof aan gehecht kan worden dat deze persoon uw broer is noch dat hij samen met u het land ontvlucht is.”*

Volgens verzoekende partij werd onvoldoende rekening gehouden met de Afghaanse context, waarbinnen *“het (...) niet de gewoonte (is) om oudere mannelijke familieleden, of het nu ooms, vaders of broers zijn, te ondervragen over hun werk”*. De Raad oordeelt evenwel dat verzoekende partij niet kan volstaan met een loutere verwijzing naar de Afghaanse context om haar gebrekkige verklaringen over het werk van haar broer te vergoelijken. In alle redelijkheid mag van verzoekende partij, die gezien de resultaten van het leeftijdsonderzoek minstens negentien jaar oud was bij haar vertrek uit Afghanistan in mei 2020, worden verwacht dat zij over meer details zou beschikken inzake de job van haar broer bij de Amerikanen, nu deze job aan de basis ligt van de problemen waardoor zij Afghanistan diende te verlaten, haar broer deze job jarenlang en tot aan hun vertrek uit Afghanistan uitvoerde en zij bovendien meerdere maanden samen reisden na hun vlucht uit Afghanistan. In haar verzoekschrift stelt verzoekende partij dat zij en haar broer tijdens hun reis na hun vlucht uit Afghanistan niet over hun problemen konden spreken omdat zij in groepen reisden en derhalve niet in de mogelijkheid waren om over zulke gevoelige onderwerpen te spreken, doch de Raad acht het geenszins plausibel dat verzoekende partij en haar broer tijdens de verschillende maanden dat zij samen onderweg waren op geen enkel moment de gelegenheid zouden hebben gehad om hierover met elkaar te spreken. Overigens hield verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud nog voor dat zij en haar broer hierover niet gesproken hadden omdat haar broer hierover geen informatie wilde geven toen zij hiernaar vroeg, dit omdat zij ziek was en hij niet wilde dat zij gestrest raakte (notities CGVS, p. 17). In het licht van hun gezamenlijke vlucht uit Afghanistan teneinde elders om internationale bescherming te verzoeken is

het echter evenmin ernstig dat haar broer haar niet zou hebben willen inlichten over de kernelementen die aan de basis lagen van hun vlucht uit Afghanistan, in het bijzonder zijn job voor de Amerikanen.

Met haar algemene betoog dat “(e)r (...) ieder jaar duizenden mensen op de vlucht gescheiden (raken) van hun familieleden aan de grenzen van de Europese Unie” en dat zij ervan uitging dat zij haar broer op een gegeven moment zou terugvinden in België werpt verzoekende partij voorts geen ander licht op het ongeloofwaardige karakter van haar verklaringen over hoe zij van haar broer gescheiden raakte en zij geen contact met hem kon opnemen. Zij doet hiermee op geen enkele manier afbreuk aan de onaannemelijkheid dat zij en haar broer geen maatregelen troffen en/of afspraken maakten met elkaar over wat zij zouden doen indien zij van elkaar gescheiden zouden raken. Integendeel, zij wijst er zelf op dat er een groot risico bestaat om van elkaar gescheiden te raken, waardoor wel degelijk verwacht mag worden dat zij en haar broer op voorhand afspraken zouden hebben gemaakt gezien de vele gevaren en moeilijkheden van dergelijke reisroutes. Ook de frappante vaststelling dat verzoekende partij blijkbaar wel in staat was om via andere jongens naar haar broers facebook te proberen te bellen eenmaal zij overgestoken was, maar evenwel, nog voor zij in België aankwam, niet naar haar ouders belde, die nochtans de hele tijd van haar reis met haar broer in contact gestaan hadden, om op die manier haar broer te bereiken, wordt met deze bemerkingen op generlei wijze ontkracht.

Daarnaast is het treffend dat verzoekende partij, die nochtans beweert dat haar broer M. N. tot aan hun vertrek uit Afghanistan (in mei 2020) voor de Amerikanen tewerkgesteld was (notities CGVS, p. 10), inzake het werk van M. N. slechts documenten bijbrengt waaruit hoogstens blijkt dat deze persoon maar tot 31 januari 2014 tewerkgesteld was voor de Amerikanen (zie administratief dossier, stuk 5, map documenten, doc. 3). Hoewel verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud aangaf dat zij ging pogen bijkomende documenten/certificaten op te vragen teneinde aan te tonen dat hij wel degelijk tot aan hun vertrek deze job uitoefende (notities CGVS, p. 20) werden door haar geen dergelijke bijkomende bewijsstukken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal. Ook in het kader van huidig beroep legt zij hieromtrent geen bijkomende stukken neer, noch geeft zij enige verklaring voor haar nalaten desbetreffend.

Ten slotte dient nog te worden vastgesteld dat verzoekende partij inzake de problemen die aan de basis zouden hebben gelegen van haar vlucht uit Afghanistan inconsistente en onaannemelijke verklaringen aflegt. In de bestreden beslissing worden immers volgende pertinente vaststellingen gedaan: “Bovendien is het allerminst geloofwaardig dat, indien uw vader en broer al jarenlang op de hoogte waren dat de taliban u zouden meenemen indien uw broer zich niet kwam aanmelden, ze hierover niets aan u zouden zeggen en dat uw vader pas na het ontvangen van een dreigbrief zou besluiten dat u het huis niet meer uit mocht (CGVS, p. 15-16 en 18). Na confrontatie hiermee verklaarde u dat ze u dergelijk nieuws niet wilden meedelen omdat u nog jong was en ziek was en u toch niet ver van het huis ging (CGVS, p. 19). Dat uw vader en broer u niets zeiden of geen maatregelen namen om al eerder uw veiligheid voorop te stellen enkel en alleen omdat u ziek en jong was en niet ver van huis ging, tart elke realiteitszin, zeker daar de taliban luidens uw verklaringen al enkele maanden voor uw vlucht vrij in het dorp rondliepen, ook overdag (CGVS, p. 12). Ook aan de aanslagen op M. N. (...) kan geen geloof gehecht worden. Over de twee eerste aanslagen rept u op de DVZ alvast met geen woord. Bovendien houdt het geen steek dat hij, indien hij werkelijk al eerder gevisieerd zou zijn door de taliban bij twee aanslagen en indien de taliban werkelijk tien dagen voor het Suikerfeest bij uw vader naar uw broer zouden zijn komen vragen, toch naar huis zou komen om het Suikerfeest te vieren (CGVS, p. 14). Deze bevinding noopt des te meer daar u van uw vader, nadat de taliban aan de deur waren geweest, zelfs het huis niet meer mocht verlaten, en uw vader blijkbaar al voor de komst aan de deur van de taliban op de hoogte was van de tweede aanval op het leven van uw broer (CGVS, p. 14, 17). Evenmin is het aannemelijk dat M. N. (...) het risico zou lopen om inkopen te gaan doen in de bazaar slechts enkele dagen nadat de taliban naar jullie huis gekomen waren en een dreigbrief afgegeven hadden. Uw vader ging anders altijd zelf naar de bazaar en het was net uw broer die gevisieerd werd door de taliban (CGVS, p. 18-19). Bovendien liepen de taliban, zoals reeds gesteld, sinds enkele maanden vrij rond in jullie dorp (CGVS, p. 12).”

Verzoekende partij herhaalt dat zij zelf niet op de hoogte werd gebracht van de bedreigingen vanwege de taliban aan haar adres omdat zij nog jong was en bovendien ook ziek was, waardoor zij voornamelijk thuis bleef, zich niet op straat begaf en zichzelf niet in gevaar bracht. De Raad duidt er echter op dat in de bestreden beslissing reeds terecht wordt gemotiveerd dat haar bewering dat haar vader en haar broer haar niets zeiden of geen maatregelen namen om al eerder haar veiligheid voorop te stellen enkel en alleen omdat zij ziek en jong was en niet ver van huis ging elke realiteitszin tart, zeker daar de taliban luidens haar verklaringen al enkele maanden voor haar vlucht vrij in het dorp rondliepen, ook overdag. Ook met haar loutere opmerking dat de bedreigingen door de taliban in het begin niet ernstig werden genomen omdat de taliban in het begin niet zoveel aanhangers en macht hadden verklaart verzoekende partij niet afdoende waarom haar vader haar dermate laat op de hoogte stelde van het feit dat de taliban ermee bedreigd hadden haar mee te nemen indien haar broer zich niet kwam aanmelden en pas na het ontvangen van een dreigbrief besloot dat zij het huis niet meer uit mocht. Immers dient te worden benadrukt dat haar broer reeds jaren voor

hun vertrek dreig telefoons ontving van de taliban en bovendien ook reeds vier jaar voor hun vertrek uit Afghanistan een eerste keer aangevallen werd, waardoor de ernst van de problemen reeds jaren duidelijk moest zijn geweest.

Waar verzoekende partij verder nog stelt dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk vertelde dat haar broer werd aangevallen, onderstreept de Raad evenwel dat verzoekende partij er enkel melding maakte van de aanval door de taliban op haar broer toen deze bij hen thuis verbleef (en die de directe aanleiding zou zijn geweest van hun vlucht uit Afghanistan) maar niet van de eerdere twee aanslagen op haar broer toen deze aan het werk was in Shindand (zie vragenlijst CGVS, vraag 3.5). De vaststelling dat zij er wel gewag maakte van de telefonische bedreigingen die haar broer ontving wegens zijn job en de dreigbrief, maar over deze twee eerste aanslagen met geen woord rept, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de voorgehouden problemen.

Met haar bemerking dat zij niet weet waarom haar broer naar de bazaar ging en dat zij enkel kan veronderstellen dat haar broer zich veilig waande doordat de eerdere aanvallen plaatsvonden nabij zijn werk, gaat verzoekende partij er voorts aan voorbij dat de taliban slechts enkele dagen voordien naar hun huis waren gekomen en een dreigbrief afgegeven hadden. In dat licht houdt het geen steek dat haar broer slechts enkele dagen nadien het risico zou nemen om inkopen te gaan doen in de bazaar. De door haar omschreven gang van zaken mist iedere geloofwaardigheid.

2.6.8. Omtrent de door verzoekende partij bijgebrachte documenten (zie administratief dossier, stuk 5, map documenten) wordt in de bestreden beslissing ten slotte nog terecht het volgende gemotiveerd: *“De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw taskera, die van M. N. (...), de werkcertificaten en de foto’s kwamen hierboven reeds aan bod. De Belgische medische documenten hebben geen enkele betrekking op uw asielrelaas en beogen enkel aan te tonen dat er onderzoeken gevoerd zijn om de onderliggende redenen van uw medische toestand te achterhalen. Bovendien kon uw medische toestand uw persoonlijk onderhoud op geen enkele manier beïnvloeden (CGVS, p. 8). De mail van uw advocaat met uitleg over de naamgeving in Afghanistan bevat informatie die hierboven nergens door het CGVS wordt betwist.”*

2.6.9. Gelet op de terechte en pertinente bevindingen in de bestreden beslissing, die verzoekende partij op geen enkele wijze ontkracht, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn conclusie dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden vluchtrelaas. Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban.

2.6.10. Daarnaast voert verzoekende partij in haar verzoekschrift aan dat zij als Afghaanse terugkeerder zal worden geconfronteerd met een risico op vervolging wegens haar (gepercipieerde) verwestering. Om dit risico te staven citeert zij passages uit de rapporten die zij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt.

De Raad wijst er evenwel op dat, ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie, niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben vertoefd zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan. Immers, uit de voorliggende informatie blijkt dat niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert als verwesterd zal worden beschouwd en dat de vraag of een Afghaan verwestering wordt toegeschreven afhankelijk is van individuele elementen. Bovendien blijkt voorts uit de landeninformatie niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden aangenomen. Het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond moet dan ook individueel en *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

In casu dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoekende partij nalaat *in concreto* aan te tonen dat zij dermate verwesterd is en/of als dusdanig zal worden gepercipieerd bij terugkeer naar Afghanistan dat zij omwille hiervan bij een terugkeer zal worden geviséerd en/of worden vervolgd.

Door verzoekende partij wordt niet de minste concrete informatie bijgebracht, die op haar persoonlijke situatie betrekking heeft, waaruit een verregaande verwestering blijkt en/of waaruit blijkt dat zij gezien zal worden als zijnde ‘een ongelovige’ en/of ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Uit het loutere gegeven dat verzoekende partij ondertussen ongeveer 3,5 jaar in België verblijft kan op zich niet besloten worden dat zij verwesterd is of als zodanig zal worden beschouwd bij een terugkeer naar Afghanistan, laat staan dat zij *in concreto* aannemelijk zou maken dat zij hierdoor zou dreigen te worden

gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Uit de door verzoekende partij bijgebrachte documenten inzake haar werk, vrijwilligerswerk en de cursus Nederlands die zij volgt, kan hoogstens afgeleid worden dat verzoekende partij gemotiveerd is om zich te integreren in de Belgische maatschappij, doch deze stukken tonen op geen enkele wijze aan dat verzoekende partij daadwerkelijk dermate verwesterd is dat van haar niet zou mogen worden verwacht dat zij zou terugkeren naar, zich (opnieuw) zou aanpassen aan en zou kunnen aarden binnen de huidige Afghaanse samenleving en/of dat in haar hoofde sprake is van persoonlijke, uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor zij risico zou lopen om te worden gevisieerd of vervolgd omwille van (gepercipieerde) verwestering. Ook uit het loutere gegeven dat verzoekende partij alhier een andere kledingstijl heeft, thans geen baard heeft, eigen beslissingen neemt, heeft geleerd om met vrouwen te praten en hun mening te waarderen, kan op zich niet volstaan om te concluderen dat verzoekende partij dermate zou zijn verwesterd dat zij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en haar leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Door verzoekende partij wordt geenszins *in concreto* aangetoond dat of waarom het voor haar onoverkomelijk of onmogelijk zou zijn om terug te keren naar en zich (opnieuw) aan te passen aan de Afghaanse samenleving. Er dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij een onvoldoende persoonlijke invulling geeft aan de voorgehouden (gepercipieerde) verwestering en niet aannemelijk maakt dat zij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en dat zij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

Dient in dit verband tevens te worden benadrukt dat verzoekende partij blijkens de resultaten van het uitgevoerde leeftijdsonderzoek minstens 19 jaar oud was bij haar vertrek uit Afghanistan in mei 2020 en aldus aldaar haar vormende jaren doorbracht. Zij gaf aan dat zij tot aan haar vertrek uit Afghanistan regelmatig naar de madrassa ging (notities CGVS, p. 7). Voorts stelde zij dat in de periode voor haar vertrek uit Afghanistan de taliban reeds aanwezig waren in haar dorp (notities CGVS, p. 11). Er kan dan ook worden aangenomen dat de vigerende religieuze en conservatieve normen en waarden, zoals vormgegeven door de taliban, haar niet volledig onbekend zijn. Verder blijkt uit haar verklaringen dat zij nog bijna dagelijks contact heeft met haar familie in Afghanistan (notities CGVS, p. 5). Er kan dan ook niet aangenomen worden dat verzoekende partij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Ook kan zij zich desgevallend bij haar lokaal netwerk informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Dient ook te worden onderstreept dat verzoekende partij zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou alsook aanduidt soennitisch moslim te zijn (verklaring DVZ, vraag 9).

De Raad besluit dat door verzoekende partij, dit mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar voorgehouden asielrelaas en problemen, geen concrete elementen worden aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat zij in het geval van een terugkeer naar Afghanistan en louter omwille van haar profiel en/of haar verblijf in Europa dermate negatief zou worden bejegend dat er in haar hoofde gewag zou kunnen worden gemaakt van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

2.6.11. Waar verzoekende partij voorts verwijst naar algemene informatie omtrent het schrikbewind van de taliban, duidt de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit het geheel van de door partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk, waarbij verzoekende partij haar nood aan internationale bescherming *in concreto* dient aan te tonen. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op haar persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoekende partij daartoe in gebreke.

2.6.12. Verder dient te worden opgemerkt dat, zoals op gerechtvaardigde wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, de precaire sociaaleconomische situatie in Afghanistan te dezen geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming.

Dient in dit kader immers te worden verwezen naar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: "*Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt*". De sociaal-economische omstandigheden in Afghanistan dienen als een gevaar beschouwd te worden zoals omschreven in voormelde overweging. Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde Kwalificatierichtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: "*a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied*

beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.”

Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van derden. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet kan er, zoals dit eveneens blijkt uit een lezing van het arrest *M'Bodj* van het Hof van Justitie (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35) en zoals dit ook als standpunt wordt ingenomen in de EUAA Country Guidance van mei 2024, aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond (zie ook: RvS 20 oktober 2014, beschikking nr. 10.864).

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenwel niet dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan (overwegend) zou worden veroorzaakt door gedragingen of nalatigheid, laat staan door gedragingen of nalatigheid van opzettelijke en intentionele aard, van de taliban of enige andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt dat uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie blijkt dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. De huidige preciaire socio-economische situatie en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsvername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben. Uit het geheel van de beschikbare informatie kan dan ook niet worden afgeleid dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

De Raad onderstreept dat *in casu* uit niets blijkt dat verzoekende partij in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden geviséerd of dat zij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoekende partij laat na enigszins aan te tonen dat zij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

2.6.13. Omtrent de aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dient nog in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien toont verzoekende partij niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de aangehaalde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

2.6.14. Gelet op bovenstaande vaststellingen, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden, zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet, om aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel toe te staan.

2.6.15. Waar verzoekende partij nog de schending aanhaalt van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.6.16. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In navolging van de commissaris-generaal, stelt de Raad vast, na een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte informatie, dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd. Immers blijkt uit het geheel van de voorliggende landeninformatie dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

In haar aanvullende nota van 22 november 2024 geeft verzoekende partij nog een overzicht van (gewelds)incidenten die het afgelopen jaar plaatsvonden in de provincie Nangarhar, vanwaar zij verklaart afkomstig te zijn. De Raad bemerkt evenwel dat verzoekende partij hiermee niet aantoonde dat de actuele veiligheidssituatie in haar regio van herkomst dermate afwijkt van de hierboven beschreven algemene veiligheidssituatie in Afghanistan dat aldaar actueel sprake zou zijn van een situatie waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Immers dient te worden vastgesteld dat de aangehaalde incidenten eveneens een hoofdzakelijk doelgericht karakter kennen met slechts een beperkte impact op burgers.

In casu zijn er evenmin concrete elementen voorhanden die erop wijzen dat er in hoofde van verzoekende partij persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Waar verzoekende partij in dit verband lijkt te verwijzen naar haar verblijf in Europa sinds enige tijd, stelt de Raad evenwel vast dat verzoekende partij op geen enkele wijze *in concreto* aantoonde dat zij, die Afghanistan in mei 2020 verliet op (minstens) negentienjarige leeftijd, louter omwille van haar verblijf in Europa sinds een aantal jaren een verhoogd risico loopt om aldaar het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.6.17. Wat ten slotte nog de verwijzing van verzoekende partij naar haar medische problemen betreft, stelt de Raad vast dat uit de verklaringen van verzoekende partij en de bijkomende medische documenten die zij hieromtrent bijbrengt blijkt dat verzoekende partij kampt met een aandoening waarbij zij een tekort heeft aan witte bloedcellen en dat er onderzoeken gevoerd zijn om de onderliggende reden(en) van haar medische toestand te achterhalen. Vooreerst blijkt evenwel uit niets dat haar medische toestand van die aard is dat dit een invloed had op de door haar afgelegde verklaringen in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Tijdens haar persoonlijk onderhoud gaf verzoekende partij zelf aan dat deze medische problemen hierop geen enkele invloed hadden (notities CGVS, p. 8) en ook uit de door haar bijgebrachte medische documenten kan zulks nergens worden afgeleid. Verder ziet de Raad niet in, noch wordt zulks *in concreto* door verzoekende partij toegelicht, op welke manier deze medische problemen – waarvan in het ter terechtzitting neergelegde medische attest d.d. 21 november 2024 gesteld wordt dat deze er haar in principe niet van weerhouden een normaal leven te lijden en dat er hieraan geen gezondheidsrisico's verbonden zijn in geval van terugkeer naar het land van herkomst – in hoofde van verzoekende partij aanleiding zouden geven tot een nood aan internationale bescherming. Dient hierbij nog te worden benadrukt dat medische problemen *an sich* geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, waarnaar verwezen in artikel 48/3 van de

Vreemdelingenwet, en evenmin met de criteria inzake de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van voornoemde wet. Indien verzoekende partij een verblijfsmachtiging wenst te bekomen op basis van medische gronden, dient zij hiertoe de geëigende procedure voorzien bij artikel 9ter van de Vreemdelingenwet te volgen.

2.6.18. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de landeninformatie (administratief dossier, stukken 5 en 6), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 6 oktober 2022 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Pashtou en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.6.19. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend vijftientig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT